PESTE MOHORÂTUL PĂMÂNT

PHILIP K. DICK

Nu se putea ca din aceste pagini să lipsească Philip K. Dick (1928 – 1982), a cărui operă este profund impregnată de accente teologice. În universul său, răul şi binele se înfruntă, dar răul învinge întotdeauna.

Silvia alergă râzând în noaptea plină de lumină, între trandafiri şi stele şi margarete aurite, în josul cărării prunduite şi dincolo de grămezile de iarbă înmiresmată culeasă de pe pajişti. Pretutindeni, ochiuri de apă reflectau astre strălucitoare, printre care ea se strecura spre panta din spatele zidului de cărămidă. Cedrii sprijineau bolta înstelată, indiferenţi la forma zveltă săgetând pe lângă ei, cu păr castaniu învolburat şi ochi scânteietori.

„Aşteaptă-mă", se plânse Rick, în timp ce-şi croia prudent drum în urma ei, de-a lungul cărării necunoscute. Silvia zburda dezlănţuită. „Mai încet!" ţipă el furios.

„Nu pot – întârziem." Fără veste, Silvia îi răsări în faţă, tăindu-i drumul. „Goleşte-ţi buzunarele", suflă. Ochii ei cenuşii sclipeau. „Aruncă tot ce ai de metal. Ştii doar că ei nu-l pot suporta."

Rick scotoci prin buzunare. Găsi în pardesiu două monede de zece cenţi şi una de cincizeci. „Astea intră la socoteală?"

„Da!” Silvia le smulse şi le zvârli în tufele de crini întunecate. Stropii metalici se pierdură şuierând în negura umedă. „Mai e ceva?” îl prinse neliniştită de braţ. „Ei sosesc. Mai e ceva, Rick?”

„Doar ceasul.” Degetele ei se repeziră agitate spre brăţară, însă Rick îşi feri încheietura. „Pe ăsta nu-l arunci.”

„Atunci lasă-l pe cadranul solar – sau pe zid. Sau într-o scorbură.” Silvia o luă din nou la fugă. Îi desluşi vocea grăbită, nerăbdătoare. „Aruncă-ţi tabachera. Şi cheile, catarama de la curea – tot metalul. Ai uitai cât de mult detestă ei metalul? Grăbeşte-te o dată, am întârziat!”

Rick o urmă posac. „Bine, *vrăjitoare* ce eşti.”

Din întuneric, Silvia ripostă furioasă. „Nu vorbi aşa! Nu e adevărat. Ai stat să le asculţi pe surorile mele şi pe maică-mea şi…”

Zgomotul le acoperi cuvintele. Un fâlfâit distant, undeva departe, ca nişte frunze colosale fremătând în viscol. Cerul nocturn se umplu de izbituri frenetice; soseau, de data asta, foarte repede. Erau prea lacomi, prea însetaţi şi aţâţaţi ca să mai poată aştepta. Un început de spaimă se născu în bărbat, în timp ce alerga s-o ajungă pe Silvia.

Silvia era o alcătuire neînsemnată, o bluză şi o fustă verde în mijlocul unei mase învălmăşite. Cu una dintre mâini încerca să-i ţină de-o parte, cu cealaltă căuta robinetul. Vârtejul trupurilor şi aripilor o îndoia ca pe o trestie, acoperind-o uneori complet.

„Rick!” strigă ea slab. „Vino aici şi ajută-mă!” Îi împinse în lături, luptând să-şi menţină echilibrul. „Mă sufocă!”

Rick îşi croi drum prin zidul de fulgerări albe, spre marginea cuvei. Sorbeau avizi sângele care curgea din robinetul de lemn. O trase pe Silvia aproape de el; era înspăimântată şi tremura. O ţinu strâns, până ce furia şi violenţa din jurul lor se mai domoliră.

„Sunt flămânzi”, suflă abia auzit Silvia.

„Nu eşti în toate minţile să te bagi acolo. Te pot preface în scrum!"

„Ştiu. Ei pot face orice." Se cutremură, speriată şi aţâţată. „Priveşte-i", şopti ea, cu glasul înecat de emoţie. „Priveşte-le mărimea – aripile desfăşurate. Şi albeaţa lor, Rick. Curată – perfectă. Aici, la noi, nimic nu se compară cu ea. Măreţi şi puri şi minunaţi."

„Tânjeau după sângele mielului."

Bătăile aripilor suflară părul moale al Silviei peste obrajii lui Rick. Plecau acum, înălţându-se spre cer într-un zbucium vertical. De fapt, nu spre cer – în altă parte. Înapoi în lumea lor de unde simţiseră sângele. Dar nu doar sângele – veniseră din cauza Silviei. *Ea* îi atrăgea.

Ochii cenuşii ai fetei erau larg deschişi. Schiţă o mişcare înspre creaturile albe ce se înălţau. Una dintre ele se abătu înapoi. Iarba şi florile sfârâiră într-o scurtă erupţie tunătoare de flăcări, orbitor de albe. Rick se aruncă pe jos. Apariţia arzătoare plană momentan deasupra Silviei, după care urmă un pocnet sec. Dispăruse şi acest ultim gigant alb înaripat. Tăcerea şi întunericul luară din nou în stăpânire cerul şi pământul.

„Îmi pare rău", murmură Silvia.

„Să nu mai faci aşa ceva", articulă Rick. Era încă ameţit de şoc. „E periculos."

„Uneori uit. Îmi pare rău. Rick. Nu vroiam să-i atrag atât de aproape." Încercă să zâmbească. „N-am mai fost de câteva luni atât de imprudentă. De atunci, de rândul trecut, când te-am adus aici prima oară." Ochii îi fulgerară lacomi, sălbatici. „L-ai *văzut?* Putere şi flăcări. Şi nici măcar nu ne-a atins. Doar – ne-a privit. Atâta tot. Şi totul a ars, de jur-împrejur."

Rick o prinse de umeri. „Ascultă", scrâşni el „Nu trebuie să-i mai chemi. E nefiresc. Nu asta este lumea lor."

„Nu e nefiresc – a minunat."

„E periculos!" Degetele i se încleştară pe trupul ei, făcând-o să icnească de durere „Nu-i mai ademeni spre noi!"

Silvia râse isteric. Se smulse din mâinile lui, retrăgându-se în cercul de distrugere pe care-l pârjolise hoarda de îngeri la plecare. „Nu am de ales", îi strigă. „Le aparţin. Sunt familia mea, rudele mele. Generaţii întregi, acolo, în trecut."

„Ce vrei să spui?"

„Sunt strămoşii mei. Şi, într-o bună zi, o să-i urmez."

„Eşti o afurisită de vrăjitoarei".

„Nu", răspunse Silvia. „Nu sunt o vrăjitoare, Rick. Nu înţelegi? Sunt o sfântă."

Bucătăria era caldă şi luminoasă. Silvia conectă Silex-ul şi luă o cană roşie pentru cafea, din bufetul de deasupra chiuvetei. „Nu trebuie să-i mai asculţi", vorbi ea, aranjând farfurioare şi ceşti, scoţând frişca din frigider. „Ştii că ei nu înţeleg. Uită-te numai cum stau acolo."

Betty Lou şi Jean, surorile Silviei, şi mama ei erau strânse laolaltă în sufragerie, temătoare şi încordate, nescăpând din ochi bucătăria. Walter Everett şedea lângă cămin, cu chipul îndepărtat, încremenit.

„Dar pe *mine,* mă asculţi?" spuse Rick. „Ai darul de a-i atrage. Adică, nu eşti… nu Walter ţi-e tată?"

„Ba da – sigur că da. Sunt om din toate punctele de vedere. N-arăt a om?"

„Dar numai tu ai această… însuşire."

„Fizic sunt la fel", rosti Silvia gânditoare. „Am darul de a-i chema, atâta tot. Au existat şi alţii înaintea mea – sfinţi, martiri. Când eram mică, maică-mea îmi citea despre Sfânta Bernadette. Îi

mai ţii minte peştera? Era lângă un spital. Bântuiau pe acolo şi ea l-a văzut pe unul dintre ei."

„Şi sângele? E absurd. Niciodată n-a existat ceva asemănător."

„Ba da. Sângele îi atrage, mai ales cel de miel. Bântuie pe deasupra bătăliilor. Valkirii – ridicându-i pe morţi înspre Valhalla. De asta sfinţii şi martirii se taie şi se automutilează. Ştii cum mi-a venit ideea?"

Silvia îşi prinse un şorţuleţ în jurul taliei şi vărsă boabele de cafea în Silex. „La nouă ani, citind Odiseea lui Homer. Ulise sapă un şanţ şi-l umple cu sânge pentru a atrage spiritele. Umbrele de pe tărâmurile de nicăieri."

„Aşa este", încuviinţă Rick, fără tragere de inimă. „Mi-amintesc,"

„Fantomele celor care au murit. Cândva trăiseră. Toţi trăiesc aici, apoi mor şi se duc dincolo." Chipul îi strălucea. „Vom avea aripi cu toţii! Vom zbura. Vom deborda de foc şi de putere. Vom înceta de-a mai fi viermi."

„Viermi! Aşa îmi spui întotdeauna."

„Bineînţeles că eşti un vierme. Toţi suntem viermi – viermi ticăloşi târându-se pe scoarţa pământească, prin rosturi şi noroaie."

„De ce îi atrage sângele?"

„Fiindcă este viaţă, iar ei sunt atraşi de viaţă. Sângele este *uisge beatha* – apa vieţii."

„Sângele înseamnă moarte! Un jgheab de sânge revărsat…"

„*Nu* este moarte. Când vezi o omidă închizându-se în crisalida ei, crezi că moare?"

Walter Everett se oprise în prag. Îşi asculta fiica, iar chipul i se întunecase. „Într-o zi", vorbi el răguşit, „or s-o înşface şi or s-o ducă de aici. Şi ea îşi doreşte asta. De-abia aşteaptă ziua aceea."

„Vezi?" îi spuse Silvia lui Rick. „Nici el nu înţelege." Opri

Silex-ul şi turnă cafeaua. „Îţi pun şi ţie?" îşi întrebă tatăl.

„Nu."

„Silvia", începu Rick, de parcă ar fi vorbit unui copil, „dacă te duci cu ei, ştii că nu vei mai putea reveni printre noi."

„Mai devreme sau mai târziu, toţi trebuie să facem acest pas. Aşa ne sunt orânduite vieţile."

„Dar nu la nouăsprezece ani", insistă Rick. „Eşti tânără, frumoasă, sănătoasă. Căsătoria noastră – ce se va întâmpla cu ea?" Se sculă pe jumătate de la masă. „Silvia, trebuie să termini cu asta!"

„*Nu pot* să termin. Aveam şapte ani când i-am văzut prima dată." Silvia se sprijini de chiuvetă, ţinând în mână Silex-ul, cu privirea pierdută undeva în depărtare. „Mai ţii minte, tăticule? Pe-atunci locuiam la Chicago. Era iarnă. Mă întorceam de la şcoală şi m-am împiedicat." Ridică un braţ subţire. „Vezi cicatricea? Am căzut şi m-am tăiat. Am venit plângând acasă – era lapoviţă şi vântul bătea în jurul meu. Rana sângera şi mânuşa se îmbibase de sânge. Atunci am privit în sus şi i-am văzut."

Se aşternu tăcerea.

„Te vor", rosti Everett înăbuşit. „Sunt muşte – mari şi grase, bâzâind prin preajmă, pândindu-te. Chemându-te să vii la ele."

„De ce nu?" Ochii ei cenuşii străluceau şi întregul chip radia bucurie şi speranţă, „Tu i-ai văzut, tăticule. Ştii ce înseamnă. Preschimbare – din lut în zei!"

Rick ieşi din bucătărie. În sufragerie, cele două surori stăteau lipite una de alta, curioase şi nesigure. Doamna Everett şedea singură, cu faţa împietrită şi ochii pustii în spatele ramei metalice a ochelarilor. Se întoarse cu spatele când Rick trecu prin dreptul lor.

„Ce s-a întâmplat acolo, afară?" şopti încordată Betty Lou. Avea cincisprezece ani, era slabă, urâtă, cu obrajii supţi şi păr lucios de culoarea nisipului. „Silvia nu ne lasă niciodată să mergem cu ea."

„Nu s-a întâmplat nimic”, răspunse Rick.

Furia schimonosi chipul searbăd. „Nu e adevărat. Aţi fost amândoi afară, în grădină, în întuneric şi…”

„Nu mai vorbi cu ei!” ţipă mama ei. Le îmbrânci pe cele două fete mai încolo, zvârlindu-i lui Rick o privire încărcată de ură şi de suferinţă. Apoi îi întoarse repede spatele.

Rick deschise uşa subsolului şi aprinse lumina. Coborî încet în încăperea de beton, murdară, luminată de un bec anemic, atârnat de fire prăfuite.

Într-un colţ se desluşeau cazanul de încălzire şi conductele masive prin care circula aer fierbinte. În apropiere se aflau boilerul şi câteva suluri împrăştiate, lăzi umplute cu ziare şi cărţi, mobilă veche, totul îngroşat de praf, acoperit cu pânze de păianjen.

La celălalt capăt erau maşina de spălat şi storcătorul. Şi dispozitivul pentru pompare şi răcire, improvizat de Silvia.

Rick îşi alese din trusa de scule un ciocan şi două chei fixe grele. Pornise deja spre rezervoarele şi ţevile complicate când Silvia apăru pe neaşteptate în capul scărilor, cu ceaşca de cafea în mână.

Coborî repede spre el. „Ce faci aici?” îl privi cercetătoare. „Ce-i cu ciocanul şi cheile astea?”

Rick lăsă sculele să cadă înapoi pe masă. „Credeam că s-ar putea rezolva totul pe loc.”

Silvia se opri între el şi rezervoare. „Speram să înţelegi. Ei au fost întotdeauna parte din viaţa mea. Când te-am luat prima oară cu mine, am crezut că…”

„Nu vreau să te pierd”, vorbi aspru Rick, „pentru nimeni sau nimic pe lume – aici sau oriunde în altă parte. *N-o să renunţ la tine.”*

„Nu înseamnă să renunţi la mine!” Ochii i se îngustară. „Ai venit ca să distrugi şi ca să strici, în clipa când voi fi în altă parte, o

să faci totul praf şi pulbere, nu-i aşa?"

„Da."

Teama înlocui mânia pe chipul fetei. „Vrei să mă ţii înlănţuită aici? Trebuie să merg mai departe – partea asta a călătoriei s-a încheiat. Destul am stat aici."

„Nu mai poţi aştepta?" întrebă furios Rick. Nu-şi putea controla disperarea ce-i răzbătea în glas. „Este prea repede, Silvia, înţelege!"

Fata strânse din buze, dădu din umeri şi se întoarse, încrucişându-şi braţele. „Vrei să fii şi să rămâi întotdeauna vierme. O omidă mică, păroasă şi târîtoare."

„Vreau să *te am"*

„Nu mă poţi *avea!"* Se răsuci furioasă. „N-am timp de pierdut cu asta."

„Ai lucruri mai mari în perspectivă", replică sarcastic Rick.

„Bineînţeles." Se îmblânzi puţin „Îmi pare rău, Rick. Ţi-aminteşti de Icar? Şi tu vrei să zbori. Te simt."

„Când o să-mi vină vremea."

„De ce nu acum? De ce să aştepţi? Ţi-e teamă." Alunecă sprintenă pe lângă el, cu o expresie de şiretenie pe chip. „Rick, vreau să-ţi arăt ceva. Dar mai întâi promite-mi – să nu spui nimănui."

„Ce să-mi arăţi?"

„Promiţi?" Îşi duse mâna la gură. „Trebuie să fiu cu ochii-n patru. A costat o groază de bani. Nimeni nu ştie nimic. Aşa se procedează şi în China – totul are o anume importanţă."

„Mă faci curios." Pe Rick îl încercă neliniştea. „Ce este?"

Tremurând de nerăbdare, Silvia se strecură în spatele unui frigider masiv, în întunericul dindărătul păienjenişului de bobine şi fire încolăcite, reci şi îngheţate. O putea auzi trăgând şi împingând. Zgomotul unei târşâieli, zgomotul a ceva mare scos la lumină.

„Vezi?" gâfâi Silvia. „Dă-mi o mână de ajutor, Rick. E greu. Lemn masiv şi alamă – căptuşit cu metal. E băiţuit manual şi lăcuit. Şi gravat – ia uite! Vezi ce frumos e?"

„Ce-i asta?" întrebă Rick, cu voce uscată.

„Crisalida mea", rosti simplu Silvia. Se lăsă satisfăcută pe podea şi îşi sprijini fericită capul de sicriul din stejar lăcuit.

Rick o apucă de braţ, silind-o să se ridice. „Nu poţi să stai în pivniţă cu coşciugul ăsta şi…" Se întrerupse. „Ce s-a întâmplat?"

O grimasă de durere străbătu chipul Silviei. Se dădu înapoi de lângă el şi-şi duse repede degetul la gură. „M-am tăiat – când m-ai tras – într-un cui sau în altceva." Un firişor de sânge i se prelinse printre degete. Cealaltă mână a ei căuta o batistă în buzunar.

„Dă-mi să văd." Vru să-i ia mâna, însă ea îl evită. „E mare tăietura?" o întrebă. „Nu te apropia de mine", murmură Silvia.

„Ce s-a întâmplat? Nu te mai feri!"

„Rick", pronunţă ea clar şi răspicat, „adu vată şi spirt. Cât poţi de repede." Încerca să-şi stăpânească spaima crescândă. Trebuie să opresc sângele."

„În bucătărie?" Se îndepărtă cu stângăcie. „Nu pare prea grav. De ce nu…"

„Repede." Glasul fetei era deodată îngheţat de frică. *„Repede*, Rick!"

Sui confuz câteva trepte.

Groaza Silviei îl ajunse din urmă. „Degeaba, e prea târziu", spuse ea, abia auzit. „Nu te întoarce – nu te apropia de mine. E greşeala mea. Eu i-am învăţat să vină. *Nu te apropia!* Îmi pare rău, Rick. *Oh…" Voc*ea i se pierdu în zvâcnetul ce sfărâmă zidul subsolului. Un nor alb luminos îşi croi drum înăuntru, revărsându-se în jur.

După Silvia veniseră. Ea alergă câţiva paşi spre Rick, se opri

nesigură şi masa albă de trupuri şi aripi o învălui. Ţipă o dată. O explozie violentă transformă subsolul într-un joc licăritor de fierbinţeală.

Fu azvârlit la podea. Cimentul era uscat şi dogorea – toată încăperea trosnea de căldură. Ferestrele se fărâmiţară, împinse înspre exterior de forme albe pulsând. Fum şi flăcări se învârtejiră peste pereţi. Tavanul se înclină, declanşând o ploaie de mortar.

Rick luptă să se ridice, izbucnirea furioasă se stingea. Subsolul era un haos de resturi. Toate suprafeţele fuseseră pârjolite şi înnegrite, îngropate în cenuşă fumegândă. Lemn despicat, haine rupte şi bucăţi de beton erau risipite pretutindeni. Cazanul şi maşina de spălat deveniseră o ruină. Tot ansamblul complex de pompare şi răcire – o masă de zgură lucitoare. Un zid întreg fusese dărâmat. Tencuiala se răspândise peste tot.

Din Silvia rămăsese doar o grămadă informă, cu mâini şi picioare grotesc îndoite. Rămăşiţe carbonizate de cenuşă arsă, zbârcite, strânse într-un morman incert. Fragmente pârlite, o coajă ofilită, sfărâmicioasă.

Noaptea era întunecată, rece şi tăioasă. Câteva stele sclipeau, precum gheaţa, deasupra sa. O boare de vânt, umedă, foşni printre crinii picurând şi biciui prundişul într-o ceaţă glacială, împrăştiată de-a lungul cărării străjuită de trandafiri.

Stătu ghemuit mult timp, ascultând şi pândind. Dincolo de cedrii, casa se profila pe cer. La poalele pantei, câteva maşini lunecau pe autostradă. Altfel, totul în jur era tăcere. În faţa lui, se contura cuva de porţelan şi ţeava prin care curgea sângele din frigiderul de la subsol. În afara câtorva frunze căzute în ea, cuva era goală şi uscată.

Rick inspiră adânc aerul fin al nopţii şi îşi ţinu o clipă respiraţia.

Apoi se sculă anevoie în picioare. Cercetă cerul însă nu desluşi nici o mişcare. Şi totuşi erau acolo, pândind şi aşteptând – umbre confuze, ecouri ale unui trecut legendar, un panteon de figuri divine.

Luă de jos canistrele grele, le târî până la cuvă şi turnă sângele vâscos şi tulbure, resturi ieftine de la un abator din New Jersey. Stropi mari îi săriră pe haine şi se feri nervos. Nimic însă nu clintea în aerul nocturn. Grădina era tăcută, înăbuşită în ceaţă şi întuneric.

Aşteptă lângă cuvă, întrebându-se dacă vor sosi. Veniseră pentru Silvia, nu doar pentru sânge. Fără ea, în afara hranei crude, nu exista nici o momeală. Duse bidoanele de metal goale până la tufişuri şi le azvârli în josul pantei. Se căută atent prin buzunare, asigurându-se că nu mai avea nimic de metal la el.

De-a lungul anilor. Silvia le formase obişnuinţa de a veni Acum ea trecuse dincolo. Însemna asta că ei nu-şi vor mai face apariţia? Undeva, în tufişuri, foşni cava. Un animal sau o pasăre?

Sângele lucea în cuvă, greu şi nemişcat, aidoma plumbului. Era ora la care soseau, dar nimic nu tulbura copacii din jur. Privi pe rând şirurile de trandafiri legănându-se încet, cărarea prunduită pe care ei şi Silvia alergaseră – alungă amintirea prea proaspătă a ochilor scânteietori şi a buzelor de un roşu fraged. Autostrada de la poalele pantei – grădina goală şi nemişcată – casa tăcută în care familia ei aştepta, cuibărită. După o vreme, se auzi un şuier înfundat. Tresări, dar nu era decât o remorcă Diesel mugind pe autostradă, cu faruri orbitoare.

Sări înverşunat în picioare, încordat, călcâiele înfipte în solul negru şi moale. N-avea să renunţe. Avea să rămână aici până ce vor veni. O vroia înapoi – cu orice preţ.

Deasupra, pânze ceţoase de umezeală alunecară peste Lună. Văzduhul era o imensă landă pustie, lipsită de viaţă sau de căldură.

Gerul ucigător al tenebrelor spaţiale, departe de astre şi de fiinţe. Privi în sus până ce începu să-l doară gâtul. Stele reci, alunecând înăuntrul şi în afara volutelor de ceaţă încâlcită. Mai trebuia ceva? Nu voiau să vină sau el nu îi interesa? Silvia fusese cea care îl interesase – acum o aveau.

În spate se produse o mişcare silenţioasă. O simţi şi începu să se întoarcă însă brusc, copacii şi tufişurile, fiecare în parte, fremătară. Ca nişte suporturi ireale, oscilară şi se fugăriră laolaltă, contopindu-se neştiuţi în umbrele nocturne. Ceva se strecură printre ei. În tăcere şi iute, apoi dispăru.

Sosiseră. Îi putea simţi. Îşi curmaseră puterea şi flăcările. Statui reci, indiferente, înălţându-se printre arbori, dominând cedrii – îndepărtate de ei şi de lumea lui, atrase de curiozitate şi de-o vagă obişnuinţă.

„Silvia", rosti el răspicat. „Eşti aici?"

Nu veni nici un răspuns. Poate nu se afla printre ei. Se simţi ridicol. Un licăr trecător de alb lunecă pe lângă cuvă, plană o clipă şi îşi urmă calea fără a se opri. Un alt gigant iscodi fugar şi se retrase, iar aerul de deasupra cuvei vibră, apoi se domoli în nemişcare.

Îl cuprinse disperarea. Plecau, se retrăgeau în lumea lor. Ofranda nu fusese acceptată; nu îi interesa.

„Aşteptaţi", bolborosi greoi.

Câteva umbre albe adăstară. Se apropie încet de ele, conştient de intensitatea lor pâlpâindă. Dacă din greşeală le-ar atinge, un sfârâit intens i-ar însoţi spulberarea într-o grămadă întunecată de cenuşă. Se opri la câţiva metri depărtare.

„Ştiţi ce vreau", spuse măsurat. „O vreau pe ea înapoi. N-ar fi trebuit s-o luaţi aşa curând."

Tăcere.

„V-aţi pripit. Nu trebuia să faceţi asta. Avea să vină la voi până

la urmă. Pregătise totul."

Ceaţa se învolbură în noapte. Formele licăritoare se agitară şi pulsară între copaci, reacţionând la vocea sa. „Adevărat", se născu un glas impersonal şi detaşat. Se răspândi în jurul lui, de la arbore la arbore, lipsit de localizare sau direcţie. Fu măturat de vântul nocturn, murind în ecouri tot mai îndepărtate.

Un val de uşurare îi străbătu. Se opriseră – erau conştienţi de el – ascultând ce-avea de spus.

„Abia îşi începea viaţa. Trebuia să ne căsătorim, să avem copii."

De data aceasta nu mai veni nici un răspuns, însă el înregistra o tensiune crescândă. Ascultă încordat, dar nu putu desluşi nimic. Apoi îşi dădu seama că în rândurile lor se produsese o neînţelegere, un diferend. Tensiunea se accentuă – încă mai multe forma licărire – norii, stelele îngheţate, fură ascunse de imensa prezenţă sporind în preajma lui.

„Rick!" O voce se auzi în apropiere. Nesigură, alunecând înapoi în contururile incerte ale copacilor şi ale plantelor brumate. Abia pulsa s-o desluşească – cuvintele se pierdeau de cum erau rostite. „Rick – ajută-mă să vin înapoi."

„Nu ştiu." Vocea era aproape isterică, încărcată de consternare şi de durere. „Nu înţeleg. Undeva s-a întâmplat ceva, au crezut că vroiam să vin atunci, pe loc. Dar s-au înşelat?"

„Ştiu", spuse Rick. „A fost un accident."

„Aşteptau. Crisalida, cuva – dar a fost prea devreme." Spaima răzbătu până la el, peste abisurile tulburi ale unui alt univers. „Rick, m-am răzgândit. Vreau să mă întorc."

„Nu este chiar aşa de simplu."

„Îmi dau seama. Rick, aici timpul se scurge altfel. Sunt plecată de atâta vreme – lumea ta pare a se târî. Au trecut ani, aşa-i?"

„O săptămână."

„A fost greşeala lor. N-am nici o vină, nu-i aşa? Ei ştiu că n-au făcut ce trebuia. Cei vinovaţi au fost pedepsiţi, dar asta nu mi-e de nici un folos." Disperarea şi panica îi distorsionau într-atât vocea, încât de-abia putea s-o înţeleagă. „Cum să mă întorc?"

„Ei nu ştiu?"

„Spun că nu se poate realiza aşa ceva." Glasul ei tremura. „Au distrus învelişul de carne – a fost incinerat. Nu mai există nimic la care să revin."

Rick inspiră adânc. „Să găsească o altă cale. De ei depinde. Cine altcineva să te ajute? Te-au luat prea devreme – trebuie să te trimită înapoi. Ei răspund de asta."

Formele albe se mişcară nelămurit. Conflictul se înteţise; nu reuşeau să cadă de acord. Rick făcu prudent câţiva paşi înapoi.

„Spun că este periculos." Vocea Silviei nu venea de nicăieri anume. „S-a încercat odată aşa ceva." Încercă să-şi controleze glasul. „Îmbinarea dintre această lume şi lumea ta e instabilă. Există cantităţi imense de energie liberă disponibile. Puterea pe care noi – în partea aceasta – o avem, nu ne aparţine cu adevărat. Este o formă de energie universală, captată şi controlată."

„Dar ei nu pot…"

„Aici e un continuum superior. Curgerea naturală a energiei se face de la regiunile inferioare spre cele superioare. Procesul invers, însă, e riscant. Sângele – e ca un reper – un indicator luminos."

„Molii atrase de lumină", vorbi amar Rick.

„Dacă mă trimit înapoi şi ceva nu iese cum trebuie…" Se întrerupse, apoi continuă. „Dacă ei greşesc, s-ar putea să mă pierd între cele două regiuni. Aş putea fi absorbită de energia liberă. Se pare că este oarecum vie. Nici ei nu ştiu exact ce e. Aminteşte-ţi de Prometeu şi de foc…"

„Înţeleg", vorbi Rick, încercând să-şi păstreze calmul.

„Iubitule, dacă încearcă să mă trimită înapoi, va trebui să găsesc o formă în care să intru. Fiindcă eu nu mai am acum o formă propriu-zisă. În partea asta nu există forme materiale. Ceea ce vezi tu, aripile, albeaţa, în realitate nu există. Dacă aş reuşi să parcurg drumul înapoi spre partea ta…"

„Ar trebui să modelezi ceva", completă Rick.

„Ar trebui să iau ceva de acolo – un înveliş de carne, în care să intru şi pe care să-l refac. Aşa cum a procedat şi El acum mult timp, când forma originară a fost depusă în lumea ta."

„Dacă au făcut-o o dată, o pot face din nou."

„Dar Cel ce-a reuşit asta nu mai e aici. A trecut altundeva, mai departe." Vocea îi trăda amărăciune. „Există alte lumi dincolo de aceasta. Scara nu se opreşte aici. Nimeni nu ştie unde îi este capătul, pare doar a urca mereu şi mereu. Lumi după lumi."

„Cine hotărăşte în privinţa ta?"

„Doar eu", şopti pierită Silvia. „Ei îmi spun că dacă mă-ncumet la încercarea asta, sunt gata să mă ajute."

„Şi tu ce ai de gând?"

„Mi-e frică. Dacă pe undeva se face o greşeală? Tu n-ai văzut regiunea de tranziţie. Posibilităţile de acolo sunt incredibile, înspăimântătoare. Singurul care a cutezat să le înfrunte a fost El. De-atunci nimeni n-a mai îndrăznit să-i calce pe urme."

„A fost vina lor. Trebuie să-şi asume răspunderea."

„Ei ştiu asta" Silvia ezită, nefericită. „Rick, scumpule, te rog, spune-mi ce să fac."

„Întoarce-te!"

Tăcere. Apoi glasul ei, firav şi tremurător. „Bine, Rick. Dacă tu crezi că aşa e cel mai bine."

„Da", spuse el ferm. Îşi obligă mintea să nu gândească, să nu imagineze, să nu-şi închipuie nimic. *Trebuia s-o recapete pe Silvia.*

„Spune-le să înceapă chiar acum. Spune-le…”

Un trosnet asurzitor, fierbinte, plesni în dreptul său. Fu luat pe sus şi zvârlit într-un ocean dogoritor de energie pură. Plecau şi revărsarea pârjolitoare de putere absolută mugea şi tuna jur-împrejur. Pentru o fracţiune de secundă, crezu că o întrevede pe Silvia, cu mâinile întinse rugător către el.

Apoi arderea se stinse şi zăcu orbit în bezna nocturnă, umedă şi picurând. Singur în tăcere.

Walter Everett îl ajuta să se ridice. „Nebun afurisit!” repeta el, iar şi iar. „N-ar fi trebuit să-i chemi înapoi. Şi-aşa ne-au luat destule.”

Pe urmă ajunse în sufrageria spaţioasă şi încălzită. Doamna Everett stătea tăcută în faţa lui, cu chipul împietrit, inexpresiv. Cele două fete mai mici se învârteau neliniştite pe lângă el, agitate şi curioase, cu ochii măriţi de fascinaţie morbidă.

„Totul e-n regulă”, bolborosi Rick. Hainele îi erau arse şi înnegrite. Îşi şterse cenuşa neagră de pe obraji. Fragmente de iarbă uscată i se prinseseră în păr – ascensiunea lor finală arsese un cerc în jurul lui. Se lăsă pe spate în canapea, închizând ochii. Când îl deschise iar, Betty Lou Everett îi împingea în mână un pahar cu apă.

„Mulţumesc”, murmură el.

„N-ar fi trebuit nicicum să te mai duci acolo”, repetă Walter Everett. „De ce? De ce ai făcut-o? Doar ştii ce s-a întâmplat cu ea. Vrei să păţeşti şi tu acelaşi lucru?”

„O vreau înapoi”, vorbi calm Rick.

„Eşti nebun? N-o poţi aduce înapoi. E moartă.” Buzele i se frământară spasmodic. „Doar ai văzut-o.”

Nemişcată, Betty Lou îl fixa pe Rick. „Ce s-a întâmplat afară?” îl întrebă. „Au venit iarăşi, nu?”

Rick se ridică anevoie şi ieşi din sufragerie, în bucătărie,

răsturnă paharul în chiuvetă şi-şi turnă alcool. În timp ce se rezema ameţit de masă, Betty Lou se postă în prag.

„Ce vrei?" o întrebă Rick.

Chipul fetei era de un roşu nesănătos. „Ştiu că acolo s-a întâmplat ceva. Îi hrăneai, nu-i aşa?" Se apropie de el. „Încerci s-o aduci îndărăt?"

„Da."

Betty Lou chicoti nervoasă. „Da' nu poţi. Ea a murit – trupul ei a fost ars – l-am văzut." Faţa îi tresări aţâţată, „Tăticu' mereu a spus că ceva rău o să i se întâmple şi chiar aşa a fost." Se aplecă spre Rick. „Era o vrăjitoare! A căpătat ce-a meritat!"

„Se-ntoarce."

„Nu." Spaima îi schimonosi trăsăturile urâte. „Nu poate să se-ntoarcă. E moartă – aşa cum zicea mereu – din vierme în fluture – e un fluture!"

„Du-te de-aici"

„Nu-mi spune tu mie ce să fac." Glasul lui Betty Lou deveni isteric. „Aici e casa *mea.* Pleacă şi lasă-ne în pace. O să-ţi spună şi tăticu'. Nu te mai vrea, nici eu nu te mai vreau, nici mama sau sora mea…"

Schimbarea se produse pe negândite. Ca un stop-cadru. Betty Lou îngheţă, cu gura întredeschisă, un braţ ridicat, cuvintele moarte pe buze. Era întreruptă, un lucru lipsit la comandă de viaţă, crescut din podea, fixat parcă între două lame de sticlă. O insectă golită, fără o vorbă, fără un sunet, inertă şi găunoasă. Nu moartă, ci redusă brusc la o neînsufleţire primordială.

În învelişul imobilizat se strecurară forţă şi existenţă noi. Se depuseră înăuntru, un curcubeu vital revărsându-se nerăbdător – ca un fluid fierbinte – în fiece parte a ei. Betty Lou se poticni şi gemu; trupul i se zbătu violent, izbindu-se de perete. O ceaşcă de ceai

chinezească se rotogoli de pe raft, spărgându-se. Fata se dădu înapoi, amorţită, cu mâna la gură şi ochii dilataţi de şoc şi de durere.

„Ah!" icni, „m-am tăiat." Îşi scutură capul, mijind ochii, implorându-l în tăcere. „Într-un cui sau în altceva."

„Silvia!" O ajută să se ridice în picioare, îndepărtând-o de perete. Îi strânse braţul, cald, rotund şi sănătos. Ochi cenuşii nedumeriţi, păr castaniu, sâni fremătând – era acum la fel ca-n acele ultime clipe din subsol.

„Să vedem", îi spuse. Îi luă cu forţa mâna de la gură şi, tremurând, îi cercetă degetul. Nu exista nici o tăietură, doar o linie albă, subţire, dispărând cu repeziciune. „Totul e bine, scumpo. N-ai păţit nimic. Nu ţi s-a întâmplat absolut nimic!"

„Rick, am fost *dincolo."* Vocea îi era slabă şi răguşită. „Au venit şi m-au luat acolo cu ei." Frisonă violent. „Rick, m-am *întors* cu adevărat?"

O strânse la piept. „Te-ai întors cu adevărat."

„A durat atât de mult. Am stat acolo un veac. Ani nesfârşiţi. Credeam…" Deodată se smulse din braţele lui. „Rick…"

„Ce este?"

Chipul Silviei era crispat de groază. „S-a întâmplat ceva."

„Nu s-a întâmplat nimic. Ai revenit acasă şi altceva nu mai contează."

Silvia se feri de el. „Dar au luat o formă vie, nu-i aşa? Nu un trup abandonat. Rick, n-au avut răgaz. Şi atunci, i-au schimbat creaţia." Vocea îi crescu înfricoşată. „O greşeală – ar fi trebuit să cumpănească mai bine înainte de a modifica echilibrul. E instabil şi nici unul dintre ei nu poate controla…"

Rick îi tăie calea. „Nu mai vorbi aşa!" se răsti el. „A meritat – cu *orice* preţ. Dacă au dezechilibrat ceva, e vina lor."

„Nu-l mai putem reface!" Glasul ei se înălţă strident, subţire şi

ascuţit, ca o coardă întinsă. „L-am pus în mişcare, am declanşat undele, în cercuri din ce în ce mai largi. Echilibrul pe care El l-a stabilit este *modificat*."

„Vino cu mine, scumpo", vorbi Rick. „Să mergem în sufragerie, alături de familia ta. O să te simţi mai bine. Trebuie să încerci să-ţi vii în fire."

Se apropiară de cele trei siluete aşezate, două pe canapea, una în scaunul de lângă cămin. Stăteau nemişcate, cu feţe inexpresive şi trupuri flasce, ca de ceară, încercând să înţeleagă. Walter Everett alunecase înainte, cu papucii în picioare şi ziarul în mână; în scrumiera adâncă de pe braţul scaunului, pipa încă mai fumega. Doamna Everett stătea cu poala plină de broderii, ca şi cum substanţa i s-ar fi dizolvat, scurgându-se. Jean era chircită într-o grămadă nelămurită, un boţ de carne, tot mai lipsit de contur cu fiecare clipă.

Brusc, Jean se prăbuşi. Mâinile îi căzură lateral, nesusţinute de nimic. Capul se rostogoli în piept. Trupul, braţele, picioarele se împliniră. Trăsăturile se transformară cu repeziciune, îmbrăcămintea se modifică. Culori se revărsau în părul, ochii, pielea ei. Paloarea de ceară dispăruse.

Îl privi pe Rick fără să-l vadă, apăsându-şi degetele pe buze. Clipi şi îşi aţinti ochii asupra lui. „Ah", icni ea. Buzele i se mişcară ţepene; vocea îi era ştearsă şi inegală, ca o înregistrare imperfectă. Se chinui să se ridice, gesturi lipsite de coordonare împingând-o rigidă spre ei – cu paşi rari, neîndemânatici – o marionetă.

„Rick, m-am tăiat. Într-un cui sau în altceva."

Ceea ce fusese doamna Everett se foi. Inform şi nesigur, emise sunete înfundate şi se poticni grotesc. Se întări şi îşi defini treptat contururile. „Degetul meu", sughiţă slab vocea. Ecouri reflectate, pierind în întuneric, cuvintele fură reluate de alcătuirea din scaun.

În scurtă vreme, repetau toţi laolaltă fraza, patru degete, opt buze mişcându-se sincronizat.

„Degetul meu. M-am tăiat, Rick."

Repetiţii papagaliceşti, reflexe mimetice de vorbe şi mişcări. Iar formele concretizându-se îi erau familiare în fiecare amănunt, iarăşi şi iarăşi, reluat în jur, de două ori pe canapea, în scaun, lângă cămin, în apropierea lui – atât de aproape încât le putea simţi respiraţia şi distinge buzele tremurătoare.

„Ce este?" îl întrebă Silvia de lângă el.

Pe canapea, una din Silvii îşi reluă lucrul – broda absorbită, cu gesturi meticuloase, O alta, pe scaun, îşi ridică ziarul, pipa şi continuă lectura. Una se ghemuise, temătoare şi agitată. Rick se retrase spre uşă, iar cea de lângă ei îl urmă. Respira greu, nesigură, ochii ei cenuşii erau măriţi, nările i se dilatau ritmic.

„Rick…"

Deschise uşa şi ieşi în veranda întunecată. Cobori treptele ca un automat şi, păşind printre umbrele adunate pretutindeni, se îndreptă spre aleea de la intrare. În spate, încadrată într-un dreptunghi galben-luminos, Silvia privea nefericită în urma lui. Şi dincolo de ea, celelalte siluete, identice, răsfrângeri similare, legănându-şi capetele asupra lucrurilor pe care le făceau.

Ajunse la maşină şi demară, ieşind în stradă.

Arbori întunecaţi şi case accelerară pe lângă el. Se întrebă cât de departe se va întinde. O undă care se propagă – un cerc mereu mai larg, pe măsură ce se răspândeşte dezechilibrul.

Intră pe autostrada principală; în scurtă vreme apărură şi alte maşini. Încercă să privească în interiorul lor, dar mergeau prea repede. Automobilul din faţă era un Plymouth roşu. Un bărbat îndesat, îmbrăcat cu un costum sobru albastru, conducea, râzând vesel împreună cu femeia de alături. Acceleră, apropiindu-se mult

de Plymouth, urmărindu-l. Bărbatul zâmbi, dezvelind dinţi de aur şi-i făcu semn cu mâna rotofeie. Fata era brunetă şi foarte drăguţă. Îi zâmbi bărbatului, îşi aranjă mănuşile albe, îşi potrivi părul, apoi ridică geamul din partea ei.

Pierdu Plymouth-ul. O remorcă Diesel masivă se interpuse între ei. Ocoli disperat camionul şi acceleră, trecând pe lângă sedanul rapid, de culoare roşie. Aproape imediat, acesta îl depăşi şi, pentru o clipă, îi distinse limpede pe cei doi pasageri. Fata semăna cu Silvia. Acelaşi contur delicat al bărbiei mici – aceleaşi buze viu colorate, zâmbind uşor îndepărtate – aceleaşi mâini subţiri şi braţe zvelte. Era Silvia. Plymouth-ul coti, lăsându-i autostrada liberă în faţă.

Conduse ore întregi prin bezna apăsătoare a nopţii, indicatorul de benzină scădea continuu. În faţă se conturau regiuni rurale mohorîte, câmpuri pustii între oraşe şi stelele nemişcate, atârnate pe cerul gol. La un moment dat, apăru o îngrămădire de lumini roşii şi galbene. O intersecţie – staţii de alimentare şi o reclamă mare de neon. Trecu mai departe.

Opri lângă o benzinărie cu o singură pompă, parcând pe pietrişul murdar da ulei. Coborî şi pietrele i se rostogoliră sub tălpi, în timp ce apuca furtunul de alimentare şi deşuruba capacul de la rezervor. Terminase de făcut plinul când uşa benzinăriei ponosite se deschise, lăsând să treacă o femeie subţirică, cu salopetă albă şi cămaşă albastră, purtând o şapcă pierdută în buclele aurii.

„Bună seara, Rick", rosti ea liniştită.

Agăţă la loc furtunul. Se afla din nou pe autostradă, conducând. Înşurubase la loc capacul sau nu? Nu-şi amintea. Parcursese peste o sută de mile. Se apropia de frontiera statală.

Pe marginea drumului, un local mic, încălzit, radia lumină galbenă în dimineaţa îngheţată şi cenuşie. Încetini şi coti spre

refugiu, oprind într-o parcare pustie. Cu ochii împăienjeniţi, deschise uşa şi intră.

Trecu printre oameni obişnuiţi, răspândiţi la mesele din jur, înconjurat de mirosul puternic de cârnat fript şi de aroma tare de cafea neagră. Un tonomat zbiera în colţul încăperii. Se lăsă să alunece pe un taburet şi îşi prinse capul în mâini, sprijinindu-şi coatele de masă. Un fermier slab îi aruncă o privire scurtă, revenind apoi la ziarul din faţă. Două femei cu trăsături aspre îl cercetară fugar. Un tânăr arătos, purtând o vestă din dril şi blugi, mânca fasole şi orez, sorbind între înghiţituri cafea fierbinte dintr-o ceaşcă mare.

„Ce să fie?" îl întrebă o chelneriţă fâşneaţă, cu un creion în spatele urechii şi păr blond strâns în coc. „S-ar zice că s'teţi cam mahmur, dom'le."

Comandă cafea şi supă de legume. Începu să mănânce repede, cu gesturi mecanice. Constată că înfulecă sandviş cu brânză şi cârnat; ceruse şi aşa cava? Tonomatul zbiera, iar oamenii veneau şi plecau. Un orăşel se desfăşura în marginea drumului, oprit de nişte coline succesive. Un soare acoperit, rece şi searbăd, începea să lumineze zorii mijind. Mânca plăcintă de mere fierbinte şi se şterse stângaci la gură cu un şervet de hârtie.

Localul era tăcut. Afară, nici o mişcare. O linişte neobişnuită se lăsase pretutindeni. Tonomatul se oprise. Toţi cei aflaţi la bar erau neclintiţi şi muţi. Din când în când, trecea mugind câte un camion masiv, învăluit în stropi, cu geamurile complet închise.

Când ridică privirea, Silvia stătea în dreptul lui. Îşi ţinea braţele încrucişate şi se uita undeva dincolo de el. În spatele urechii avea un creion galben-auriu. Părul castaniu era prins la spate într-un coc strâns. Prin încăpere stăteau altele, alte Silvii, cu farfurii în faţă, moţăind pe jumătate adormite sau mâncând, unele citind. Fiecare

aidoma următoarei, deosebite doar prin îmbrăcăminte.

Reuşi să ajungă până la maşină, într-o jumătate de oră trecuse linia de demarcaţie statală. Lumina solară rece scânteia pe acoperişurile şi pe trotuarele umede de rouă ale orăşelelor necunoscute prin care trecea.

De-a lungul străzilor strălucitoare le văzu mişcând – matinale, ducându-se la serviciu. Mergeau câte două, trei, cu tocurile ţăcănind în liniştea dimineţii. Le văzu aşteptând laolaltă în staţiile de autobuz. În case, coborînd din paturi, luând micul dejun, spălându-se, îmbrăcându-se, erau încă multe altele – sute, mii, legiuni nenumărate. Un întreg oraş plin de ele, pregătindu-se pentru o nouă zi, reluându-şi îndeletnicirile obişnuite, o dată cu lărgirea cercului.

Lăsă în urmă oraşul. Scăpă pedala de acceleraţie de sub picior şi maşina încetini. Două dintre ele traversau un câmp pustiu. Aveau cărţi – copii în drumul lor spre şcoală. Repetări identice, lipsite de variaţie. Un câine alerga jucăuş de colo-colo pe lângă ele, lipsit de griji, cu veselia neştirbită.

Îşi continuă drumul. În faţă se profila un alt oraş, cu şiruri sobre de instituţii, precis conturate pe fundalul cerului. Când străbătu principalul sector comercial, pe străzi domneau agitaţia şi zgomotul. Undeva, în apropierea centrului, ajunse din urmă circumferinţa aflată în continuă mişcare şi o străbătu, ieşind dincolo de ea. Diversitatea înlocui nesfârşitele chipuri de Silvii. Ochii cenuşii şi părul castaniu făcură loc nenumăratelor tipuri de bărbaţi şi femei, copii şi adulţi, de toate vârstele şi înfăţişările. Mări viteza şi ieşi prin suburbii, angajându-se pe o autostradă cu patru benzi.

Într-un târziu încetini. Era epuizat. Condusese ore întregi; tot corpul îi tremura de oboseală.

Pe marginea drumului, un tânăr subţire ca o prăjină, cu păr

roşiatic, purtând pantaloni bej şi un pulover subţire, deschis la culoare, făcea voios autostopul. Rick frână în apropierea lui şi deschise portiera din faţă. „Hai, vino”, îl invită.

„Mulţam, amice.” Tânărul se apropie repede şi urcă. Trânti portiera, în timp ce Rick demara, şi se lăsă mulţumit pe spate. „Tot stând pe-afară, începusem să mă-ncing”.

„Unde vrei să ajungi?” întrebă Rick.

„Tocmai la Chicago.” Tânărul zâmbi încurcat. „Bine, nu mă aştept să mergem chiar până acolo. Da’ orişicât, cu cât mai aproape, cu atât mai bine.” îl privi interesat pe Rick. „Încotro te îndrepţi?”

„Oriunde. La Chicago.”

„Da’ sunt peste două sute de mile pân’acolo!”

„Nu contează”, spuse Rick. Trecu pe banda din stânga şi acceleră. „Dacă vrei să ajungi la New York, te duc acolo.”

„E ceva-n neregulă?” Tânărul se foi neliniştit. „Înţeleg eu că m-ai luat, da’…” Ezită. „Adică, ştii, n-aş vrea să-ţi schimbi drumul pentru mine.”

Rick se concentră asupra panglicii de beton ce-i aluneca prin faţă, strângând puternic în mâini volanul. „Ajungem repede. N-am de gând să încetinesc şi nici să opresc.”

„Bagă se seamă”, îl preveni celălalt, cu voce tulbure. „Să nu păţim vreun accident.”

„Nu-ţi fă probleme.”

„Dar e periculos. Dacă se întâmplă ceva? E prea riscant.”

„Te înşeli”, murmură înverşunat Rick, privind drept înainte. „Merită osteneala.”

„Dar dacă ceva nu merge…” Vocea se întrerupse, nesigură, apoi continuă: „S-ar putea să mă pierd. Ar fi atât de uşor. Totul e atât de instabil.” Spaimă şi îngrijorare se ghiceau în tonul tremurător. „Rick, te rog…”

Rick se răsuci brusc. „De unde-mi ştii numele?”

Tânărul se ghemuise, lipit de portieră. Chipul său avea un aspect moale, lichid, de parcă şi-ar fi pierdut contururile, alunecând într-o alcătuire informă. „Vreau să mă întorc”, se auzea de undeva, dinăuntrul lui, „dar mi-e frică. Tu n-ai văzut regiunea de tranziţie. Nu este decât energie, Rick. El a folosit-o acum mult timp, însă nimeni nu mai ştie în ce fel anume.”

Vocea se limpezi, devenind mai dulce şi mai subţire. Părul se închise spre un castaniu intens. Ochii cenuşii, înspăimântaţi, clipeau înspre Rick. Cu mâinile amorţite, acesta se aplecă peste volan, forţându-se să nu clintească. Reduse treptat viteza şi reveni pe banda din dreapta.

„Oprim?” întrebă alcătuirea de lângă el. Acum avea vocea Silviei. Ca o insectă proaspăt ieşită din crisalidă, uscându-se la soare, alcătuirea se întări şi se încastră în realitate. Silvia se trase mai sus pe scaun şi privi afară. „Unde suntem? Mai avem încă de mers.”

Strivi sub picior frâna, se aplecă peste fată şi deschise portiera. „Dă-te jos!”

Nedumerită, Silvia se uita la el. „De ce? Rick, ce este? Ce s-a întâmplat?”

„Dă-te jos!”

„Rick, nu înţeleg.” Se lăsă un pic în afară. Degetele îi atinseră

pavajul. „S-a întâmplat ceva cu maşina? Am crezut că totul e-n regulă."

O împinse blând afară şi trânti portiera.

Maşina ţâşni înainte, intrând în fluxul traficului matinal. În spate, silueta măruntă, ameţită, se ridica de jos, uluită şi jignită. Se sili să-şi desprindă ochii din oglinda retrovizoare şi împinse, cu toată puterea, până la refuz, pedala de acceleraţie.

Deschise radioul din care se revărsară ţiuituri şi pârâituri statice repetate. Baleie scala şi, după câtva timp, prinse un post important. O voce slabă, şovăitoare, o voce de femeie. O vreme nu izbuti să distingă cuvintele. Pe urmă le recunoscu şi, cu un început de panică, închise aparatul.

Vocea ei. Tânguindu-se jalnic. Unde era postul? Chicago. Cercul ajunsese deja acolo.

Încetini. N-avea nici un rost să se grăbească. Fusese întrecut şi lăsat în urmă. Ferme din Kansas – prăvălioare decrepite în orăşelele vechi din Mississippi – de-a lungul străzilor goale ale oraşelor industriale din New England va fi mişunând acum un furnicar de femei cu păr castaniu şi ochi cenuşii.

Va traversa oceanul. În curând va cuprinde întreaga lume. Ce straniu va fi în Africa – sate îngrădite, viermuind de tinere femei albe, toate exact la fel, văzându-şi de meşteşugurile lor arhaice, vânând, adunând fructe, zdrobind grâne, jupuind animale. Întreţinând focurile, înnădind veşminte şi meşterind atente cuţite tăioase.

În China… rânji prosteşte. Şi acolo va fi ciudat. În uniforma severă cu guler înalt, straiul aproape monahal al tinerelor cadre comuniste. Defilare mărşăluind de-a lungul bulevardelor din Pekin. Şir după şir de fete cu picioare zvelte şi sâni împliniţi, strângând în mâini Kalaşnikov-uri. Ducând cazmale, târnăcoape, lopeţi. Coloane

de soldaţi îmbrăcaţi în postav şi cu bocanci. Muncitori sprinţari cărându-şi preţioasele scule. Trecuţi în revistă, la tribuna ornată ce domină strada, de către o figură identică, cu braţul firav înălţat şi chipul blând, frumos, acum înţepenit şi inexpresiv.

Părăsi autostrada şi coti pe un drum lateral. O clipă mai târziu, pornise pe calea de întoarcere, conducând încet, nepăsător, revenind la locul de plecare.

Într-o intersecţie, un poliţist se strecură prin trafic către maşina lui. Aşteptă nemişcat, cu mâinile pe volan, amorţit.

„Rick", suspină ea rugător, aplecându-se în dreptul lui. „E totul bine, nu-i aşa?"

„Sigur", răspunse el morocănos.

Întinse mâna prin geamul lăsat şi îi atinse temătoare braţul. Degete binecunoscute, unghii roşii, mâna atât de familiară. „Vreau aşa de mult să fiu cu tine. Nu suntem din nou împreună? Nu m-am întors?"

„Sigur."

Îşi scutură tristă capul. „Nu înţeleg", repetă ea. „Credeam că totul este iarăşi bine."

Demară violent şi se năpusti înainte. Intersecţia rămase în urmă.

Trecuse de amiază. Era epuizat, frânt de oboseală. Îndreptă automat maşina spre oraşul cunoscut. O văzu pe Silvia grăbindu-se pe străzi, pretutindeni, în toate direcţiile. Omniprezentă. Ajunse la blocul său şi opri în parcare.

Îngrijitorul îl întâmpină în holul de la intrare. Rick îl recunoscu după cârpa soioasă, ţinută în mână, după teul mare şi după găleata plină de zoaie. „Te rog", îl imploră, „spune-mi ce se întâmplă, Rick. Te rog, spune-mi."

O împinse, încercând să treacă, dar ea se agăţă disperată de el. „Rick, *m-am întors.* Nu înţelegi? M-au luat prea devreme şi atunci

m-au trimis înapoi. A fost o greşeală. Nicicând n-o să-i mai chem – toate astea ţin doar de trecut." Se lăsă trasă de-a lungul holului, până la scări. „N-o să-i mai chem niciodată."

Începu să urce. Silvia ezită, apoi se ghemui pe prima treaptă, nefericită, mizeră, o alcătuire măruntă cu haine aspre de lucrător şi ghete mari, grosolane.

Descuie uşa apartamentului şi intră.

Dincolo de ferestre, cerul de după-amiază târzie era de un albastru intens. Terasele blocurilor din apropiere scânteiau albe în lumina soarelui.

Tot trupul îl durea. Ajunse, poticnindu-se, la baie – părea străină şi neobişnuită, un loc dificil de localizat. Umplu un lighean cu apă fierbinte, îşi suflecă mânecile şi îşi clăti faţa şi mâinile cu apa aburind. Privi grăbit în sus.

Oglinda de deasupra chiuvetei îi întoarse un reflex înspăimântat, un chip deznădăjduit, umed de lacrimi. Chipul era greu de precizat – părea să curgă, totodată lunecând. Ochi cenuşii, umpluţi de spaimă. Gură roşie tremurătoare, zbaterea pulsului în gât, păr moale castaniu. Chipul îşi aruncă o privire jalnică – şi fata de la lighean se aplecă, pentru a se şterge.

Se întoarse şi trecu încet din baie în sufragerie.

Şovăi încurcată, apoi se aruncă într-un fotoliu şi închise ochii, stăpânindu-şi greaţa provocată de suferinţă şi oboseală.

„Rick", murmură rugătoare. „Încearcă să mă ajuţi. M-am întors, nu-i aşa?" Clătină tulburată capul. „Te rog, Rick, credeam că totul e bine."

Traducerea: Cristian Lăzărescu